

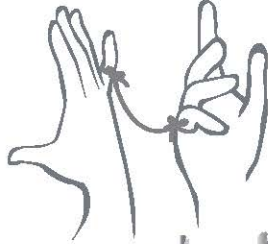

ตุ๊กตาชาย
และตุ๊กตา
เล่ม 2

別惹爺兒·下

ไม้อะฮัน 莫顏 วัฒน
แผ่นน้อย ๑๖

มณฑลราช

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณเฝ้าระวังไว้ด้วยกัน

“

"ไฉนท่านต้องตามตอแยข้า มาหาข้าเพื่อล้างแค้นหรือไร"

"วางใจเถอะ ระหว่างพวกเราไม่มีความแค้นอีกต่อไปแล้ว แต่มีอีกบัญญัติที่ต้องชำระ"

"ระหว่างข้ากับท่านยังมีบัญญัติอะไรที่ต้องชำระอีก พุดให้ถูกแล้วท่านติดค้างข้ามากกว่า เพราะส่วนใหญ่ท่านจะเป็นฝ่ายรังแกข้า"

ตุ๋นอยู่ยอวิลุบได้ดวงหน้าที่เข่าเฝ้าคิดถึงทุกวันนี้ ดวงตามดูจดาเหยี่ยวทอแววอ่อนโยน ลึกซึ้งอย่างยากยิ่งจะได้พบเห็น เขาค่อยๆ เลื่อนใบหน้าเข้าไปใกล้ มุมปากได้รูปสรวลยกยิ้ม บางๆ น้อยครั้งที่รอยยิ้มของเขาจะไม่เจือแววชั่วร้าย แต่กลับเปี่ยมด้วยความอ่อนโยน

"ยามเจ้าจากไปได้นำของสิ่งหนึ่งของข้าไปด้วย"

นางประหลาดใจมากกว่าเดิม

"ของอะไร"

"หัวใจข้า"

พุดจบริมฝีปากร้อนผ่าวก็ประกบลงบนปากเล็กของนาง

”

มากกว่ารัก

คุณชายแสนร้าย 2

ไม่เหยียน เซียน เม่นน้อย แป

《別惹爺兒·下》莫顏 Mo Yan 著

Copyright © 2013 Doghouse Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2015 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1594-0

ภาพประกอบ 樹蔭

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

แนะนำตัวละคร

- * เหลียงจิ้ง หญิงสาวกำพร้าผู้ถูกหลิงหูเจี๋ยเก็บไปดูแลสอนสั่งเป็นลูกศิษย์ตั้งแต่เด็ก แม้วรยุทธ์จะอ่อนด้อย แต่นางกลับเชี่ยวชาญเรื่องสมุนไพรและพิษ
- * ตู๋กุ๋ซู่อวี่ คุณชายแห่งบ้านสกุลตู๋กุ๋ผู้ยึดหลักใครไม่ล่วงเกินเขา เขาก็ไม่ล่วงเกินผู้นั้น อุบิถึยเย็นชา เจ้าคิดเจ้าแค้น ลงหมายหัวใครแล้วจะตามล่าตัวอีกฝ่ายจนถึงที่สุด
- * หลิงหูเจี๋ย อาจารย์ของเหลียงจิ้ง เขาวางมือจากเรื่องในยุทธภพมาเป็นเวลายี่สิบปี ไม่ข้องเกี่ยวกับผู้ใดแล้ว แต่คนทั้งหลายยังคงจดจำชื่อเสียงของ 'คุณชายหมื่นพิษ' ผู้นี้ได้เป็นอย่างดี
- * ฮวาอ้อหลู่ย ประมุขวังบุปผา รูปร่างล่ำเลิศ แต่ตู๋กุ๋ซู่อวี่กลับไม่สนใจไยดีนาง ความรักจึงแปรเปลี่ยนเป็นความแค้นทันที
- * หลี่มู่ไท่ ชายเก็บสมุนไพรผู้มีที่มาที่ไม่ธรรมดาสามัญ

77

มองแผ่นป้ายเสาหินสูงตระหง่านและอักษรตัวใหญ่พลิ้วไหวที่เขียนว่า 'ปราสาทเขานกกระเรียนขาว' แล้ว เหลียงจิ้งบังเกิดความรู้สึกตื่นตันใจที่หลังจากฝ่าฟันอุปสรรคนานัปการ ในที่สุดนางก็บรรลุเป้าหมายเสียที

นางได้รับคำสั่งจากอาจารย์ให้ลงจากเขาเพื่อมาส่งมอบของขวัญ แต่ตลอดเส้นทางที่ผ่านมากลับพบอุปสรรคและความทุกข์ยากมากมายกว่าจะเดินทางมาถึงเชิงเขาอู่อู๋จาง เช่นนี้จะไม่ให้นางดีใจจนน้ำตาไหลได้อย่างไร

หญิงสาวหงนหน้ามองเส้นทางคดเคี้ยวบนภูเขา ทอดสายตามองออกไป ปราสาทเขานกกระเรียนขาวตั้งอยู่บริเวณไหล่เขา สร้างจากหินสีขาวก้อนใหญ่ที่นำมาเรียงต่อกันดูสูงตระหง่านน่าเกรงขาม เปี่ยมด้วยความยิ่งใหญ่เกรียงไกร ชายคาสองฝั่งที่โค้งงอนอย่างพลิ้วไหวเปรียบดั่งนกกระเรียนขาวที่สยายปีกออกจนสุด ทำให้ตัวปราสาทดูเหมือนนกกระเรียนตัวใหญ่ที่ยืนอยู่ริมผารอคอยเวลาทางปีกโฉบบิน สะท้อนให้เห็นถึงความทะเยอทะยานในการ

เป็นใหญ่ของปราสาทแห่งนี้

เดินลอดซุ้มประตูหินนี้ไปก็เท่ากับได้ก้าวเข้าสู่อาณาเขตของปราสาท
เขานกกระเรียนขาวแล้ว

ก่อนจะมาถึงปราสาทเขานกกระเรียนขาว นางไม่จำเป็นต้องถามทาง
ใครเลย เพราะตลอดทางที่ผ่านมานางได้ยินข่าวคราวเกี่ยวกับปราสาทแห่งนี้
ไม่น้อย เนื่องจากปราสาทเขานกกระเรียนขาวกำลังจะจัดงานมงคล
รายละเอียดปลีกย่อยเกี่ยวกับงานได้เริ่มดำเนินการไปตั้งแต่สามเดือนก่อนแล้ว

ไม่ว่าจะเป็นการจ้างช่างเสื่อจากในเมืองนี้หรือคนมาตัดเย็บเสื่อผ้าใหม่
ให้ทุกคนในปราสาท ตั้งแต่ประมุขไปจนถึงข้าทาสบริวาร ทุกคนล้วนต้อง
สวมเสื่อผ้าใหม่เพื่อเสริมสร้างกลิ่นอายความเป็นสิริมงคล ทั้งยังจ้างคนสวน
ที่เก่งที่สุดย้ายต้นไม้ดอกไม้ที่ซื้อมาจากทางใต้เข้ามาปลูกในสวนดอกไม้
ของเรือนทุกหลัง

ประมุขเชิญบุคคลที่มีชื่อเสียงในยุทธภพและตระกูลใหญ่ทั้งหลายมา
ร่วมเป็นส่วนหนึ่งของงานนี้ ไม่เพียงแต่ฉลองงานมงคลให้บุตรสาว แต่ยังถือ
โอกาสแสดงความยิ่งใหญ่ของปราสาทเขานกกระเรียนขาวให้เป็นที่ประจักษ์
ด้วย ดังนั้นจึงไม่นึกเสียค่าเงินทองจำนวนมากที่ทุ่มไปกับการงาน แม้แต่
พ่อครัวของภัตตาคารชื่อดังทั้งสี่ในเมืองหลวงยังได้รับการเชิญให้มา
จัดเตรียมอาหารภายในงานเลี้ยงและนำเสนอสุราอาหารเลิศรส เพื่อให้แขก
ที่มาร่วมงานได้อิ่มเอมกับทิพย์คันอันงดงามและอาหารโอชะในคราเดียว

ไม่เพียงในปราสาทที่รุ่งง่วน แต่ร้านค้าแต่ละร้านในเมืองก็รุ่งไม่แพ้กัน
เพราะปริมาณการสั่งซื้อสินค้าจากปราสาทเขานกกระเรียนขาวเท่ากับปริมาณ
การค้าตลอดทั้งปีของร้านค้าที่เกี่ยวข้องเลยทีเดียว ทว่าทั้งเมืองจึงเต็มไปด้วย

ความดีดักกรีนเริง งานมงคลของปราสาทเขานกกระเรียนขาวก็เท่ากับงานมงคลของเมือง

แขกหรือจากทั่วทุกสารทิศทยอยเดินทางเข้ามา ตลอดจนขุนนางและเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ในเมืองหลวง ไม่ว่าจะมาเป็นแขกที่เดินทางมาจากแดนไกล แขกที่อาศัยอยู่ในเมืองหลวง หรือคนที่มาเพียงเพื่อชมความครึกครื้นล้วนมีส่วนทำให้โรงเตี๊ยม ภัตตาคาร หอสุรา และร้านรวงต่างๆ กิจการรุ่งเรือง

โรงเตี๊ยมถูกจับจองจนเต็ม เหลียงจิ้งที่มาถึงค่อนข้างช้าจึงหาที่พักไม่ได้ อยากรว่าแต่โรงเตี๊ยมชื่อดังเลย กระทั่งโรงเตี๊ยมขนาดเล็กที่ไม่เป็นที่รู้จักยังไม่มีห้องว่างให้นางสักห้อง นางจึงตัดสินใจตรงดิ่งมายังปราสาทเขานกกระเรียนขาว ใจคิดว่าอาจารย์มอบหมายให้นางมามอบของขวัญเท่านั้น ไม่ได้บอกว่าจะต้องดื่มเหล้ามงคล นางจึงตั้งใจว่าส่งของขวัญแล้วจะเดินทางกลับตามเส้นทางเดิม ไม่หยุดพักที่นี่

ด้วยความตั้งใจเช่นนั้น ตอนนี้นางจึงยืนอยู่ที่เชิงเขาอูรูจาม มองเกี่ยวนบรรถทุกของขวัญคันแล้วคันเล่าถูกลากขึ้นไป

เหลียงจิ้งแต่งกายเรียบง่ายทะมัดทะแมง บนตัวแบกสัมภาระเพียงห่อเดียว ดังนั้นแม้จะเป็นเส้นทางบนภูเขา นางก็เดินอย่างสะดวกคล่องตัว

ในที่สุดนางก็มาถึงประตูใหญ่ของปราสาทที่มีผู้คนเดินเข้าออกเป็นจำนวนมาก รถม้าของแขกจอดเรียงเป็นแถวยาว เหลียงจิ้งเดินผ่านรถม้าเหล่านั้นมาด้านหน้า พบว่าที่หน้าประตูมีคนคอยต้อนรับและสอบถามชื่อเสียงเรียงนามของแขกแต่ละคน ดูเหมือนมีไข่ว่าใครอยากเข้าไปก็สามารถเข้าไปได้ทันที

บุคคลที่ฐานะเป็นที่รับรองแล้วจะได้รับกรเชื้อเชิญเข้าไปดำนใน

อย่างเคารพนบนอบทันที ส่วนรถม้าจะมีคนเลี้ยงม้านำผ่านประตูอีกด้านเข้าไป
เหลียงจิ้งจะเง้าไขมองอย่างสนใจ นางอยากสอบถามใครสักคน
ว่าจะขอเข้าพบสุหยินประมุขได้หรือไม่

ยามเย็นอยู่ท่ามกลางบุคคลสูงส่งที่แต่งกายหรูหรางดงาม นางที่แต่งกาย
เรียบง่ายแลดูธรรมดาและไม่มียะไรโดดเด่น แต่เพื่อปฏิบัติภารกิจให้เสร็จสิ้น
เร็วไว นางจึงเข้าไปทักทายป่าวคนหนึ่งที่ดูเหมือนจะเป็นพ่อบ้าน

"พี่ชายท่านนี้ ข้ามาขอบของขวัญ"

พ่อบ้านหันกลับมาพิจารณานางตั้งแต่หัวจรดเท้าอยู่หลายรอบ เห็น
ได้ชัดว่าดูถูกการแต่งกายอันเรียบง่ายของนางเป็นอย่างยิ่ง แม้จะมีได้
แสดงออกทางสีหน้า แต่เหลียงจิ้งเห็นแวบเหยียดหยามในดวงตาเขา

"มอบของขวัญ? จากที่ไหน"

น้ำเสียงของพ่อบ้านเต็มไปด้วยความหยิ่งผยอง

เหลียงจิ้งรู้ดีแก่ใจว่านางอาจไม่ได้รับการต้อนรับ อีกฝ่ายคงบอกให้นาง
ทิ้งของขวัญไว้แล้วกลับไปได้ และของขวัญอาจจมอยู่ในกองของขวัญล้ำค่า
มากมาย ทว่าอาจารย์กำชับนางว่า 'ต้องมอบให้สุหยินประมุข' ตอนนั้นนาง
มิได้คิดว่าถ้อยคำนี้แฝงเร้นเจตนาใด แต่จากสถานการณ์ตอนนั้นนางพอจะ
เข้าใจความหมายของอาจารย์แล้ว

"อาจารย์ของข้าเป็นสหายเก่าของสุหยินประมุข ท่านได้มอบหมายให้
ข้านำของขวัญมามอบให้โดยเฉพาะ"

"ของขวัญล่ะ?"

"อาจารย์กำชับว่าจะต้องมอบให้สุหยินกับมือเท่านั้น"

อีกฝ่ายแค้นเสียง

"จะให้ของขวัญก็เอามา เรื่องมากจริง! สุธยีนยุ่งมาก มิใช่คิดอยากพบ ก็จะได้พบ เจ้าคุณขุนนางชั้นสูงเหล่านั้น แต่ละคนล้วนมีทั้งฐานะและตำแหน่ง ขนาดพวกเขา ยังไม่ได้เข้าพบ แล้วจะถึงตาเจ้าได้อย่างไร"

ความหมายคือไม่ให้นางพบ?

เหลียงจิ้งรู้ว่าตนไม่มีเสื้อผ้าสวยๆ ไม่มีรถม้าหรูหราจึงทำให้อีกฝ่ายดูถูก ลำพังนางเองไม่เป็นไร แต่หากไม่ได้มอบของขวัญให้สุทธยีนประมุขกับมือการกิจที่อาจารย์มอบหมายก็ไม่สำเร็จนะสิ

คิดไม่ถึงว่าแค่ขอพบก็ต้องฝ่าฟันอุปสรรคมากมายเช่นนี้

นางยังคิดจะขอร้องให้อีกฝ่ายอะลุ่มอล่วย แต่พ่อบ้านกลับโบกมือไล่ นางด้วยความรำคาญ

"ทิ้งของขวัญไว้ ไม่เช่นนั้นก็เลิกไป อย่ามายุ่งขวางทางแฉนี้ ไปๆ"

"ได้โปรดเถอะ ท่านช่วยไปเรียนสุทธยีนให้ที ข้าแค่ต้องการมอบของขวัญ ให้ถึงมือสุทธยีนแล้วก็จะจากไปทันที"

นางอ้วนอ้วน ไม่กล้าเอ่ยชื่ออาจารย์ออกไป หลังจากรู้ว่าอาจารย์เคยเป็นเป้าหมายการไล่ล่าสังหารของเหล่าชาวยุทธ์ นางก็ไม่โง่ถึงขั้นเปิดเผยชื่ออาจารย์ แต่นางจำเป็นต้องพบสุทธยีนให้ได้

"แม้แต่ฐานะของตัวเองและค่ายพรรคก็ไม่แจ้ง ยังคิดจะแฝงตัวเข้าไป ในปราสาท ผันไปเถอะ!"

ด้วยความจำเป็น เหลียงจิ้งหยิบเงินก้อนหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ ใจคิดว่ามีเงินก็สั่งผีให้ไม่แบ่งได้* แต่นางไม่ได้ต้องการให้ผีช่วยไม่แบ่ง แค่ขอให้พ่อบ้านปล่อยนางเข้าไปก็พอ

* มีเงินก็สั่งผีให้ไม่แบ่งได้ เป็นสำนวนจีนหมายถึงอำนาจของเงินตราสามารถบันดาลได้ทุกสิ่ง แม้จะเป็นเรื่องที่ไม่อาจจะเป็นไปได้ก็ตาม

"ท่านถือว่าทำบุญสุนทาน นี่เป็นน้ำใจเล็กน้อยจากข้า ขอให้ท่านช่วย
ผ่อนปรนหน่อย"

นางเอ๋ยปากขอร้องอีกครั้ง

คิดไม่ถึงว่าการใช้เงินติดสินบนจะทำให้อีกฝ่ายโมโห คำตอบที่ได้รับคือ
พ่อบ้านปลักนางอย่างแรงด้วยความขุ่นเคือง

เหลียงจิ่งคิดจะหลบ แต่พื้นฐานวรยุทธ์ที่ไม่ได้เรื่องเท่าไรทำให้นางหลบ
ไม่พ้นและถูกปลักเต็มแรง ร่างบางชวนเซล้มไปด้านหลัง ก้นกำลังจะ
กระแทกพื้น

ในช่วงเวลาคับขันนี้เองมีคนยื่นมือออกมาพุงนางไว้

"แม่นางไม่เป็นไรใช่ไหม"

ใบหน้าที่แหงนเงยไปด้านหลังของเหลียงจิ่งเผชิญกับใบหน้าที่โน้มลงมา
จากด้านบนพอดี นั่นเป็นใบหน้าที่หล่อเหลาและสุภาพ ดวงตาคู่งามสุกใส
เหมือนดวงดารา แม้กำลังจับจ้องนางอยู่ แต่กลับเปี่ยมด้วยมารยาท ทว่า
สิ่งที่เหลียงจิ่งใส่ใจเป็นพิเศษกลับเป็นชีพจรบนข้อมือของอีกฝ่าย

นางคว้าข้อมือของอีกฝ่ายไว้พอดีจึงสัมผัสได้ถึงชีพจรอันแปลกประหลาด
โดยบังเอิญ ไม่ทันสังเกตว่าตอนที่ชายผู้นี้รับร่างนางไว้ รอบด้านพลันเกิดเสียง
สูดหายใจขึ้นหลายเสียง ทูตสาวหลายคนกำลังจ้องมองเหตุการณ์นี้อย่าง
อิจฉาดารว่อน

เหลียงจิ่งถูกเขาพุงไว้จนทรงตัวได้แล้ว แต่มีนางยังจับข้อมือของเขา
ไว้ไม่ยอมปล่อย ทั้งยังมีได้มีแขนเสื้อขวางกั้น แต่เป็นการสัมผัสแบบเนื้อแนบเนื้อ

ตามหลักแล้ว แม้จะเป็นชาวยุทธ์หญิงที่ไม่ถือสาเรื่องจุกจิกหยุ่มหยม
ก็ยังไม่ใจกล้าและกระทำตัวปราศจากความละอายอย่างสิ้นเชิงเหมือนนาง

ทว่าเสียงจิ้งมีวแต่คิดหาสิ่งผิดปกตินในชีพจรเขา นางจึงไม่ยอมปล่อยมือเสียที ทำให้ดูเหมือนนางกำลังฉวยโอกาสกับชายผู้เฒ่าในสายตาคู่คนอื่น

เออชิงเยี่ยนขมวดคิ้วน้อยๆ คิดไม่ถึงว่าครุณีน้อยที่ดูไร้พิษภัยจะใจกล้าถึงเพียงนี้ เมื่อครู่เขามองเห็นจากไกลๆ ว่าพ่อบ้านของปราสาทกำลังมีเรื่องกับนาง พออีกฝ่ายผลัคนาง เขาก็ก้าวเข้าไปปรับนางไว้ได้ทันที่ที่ทำให้นางไม่ต้องหกล้มและอับอายขายหน้าทุกคน

แต่ตอนนี้นางกลับคิดว่าข้อมือเขาไว้ไม่ปล่อยท่ามกลางสายตาคู่คนทั้งที่เป็นตอนกลางวันแสกๆ ไม่คำนึงถึงขนบธรรมเนียมที่ชายหญิงไม่ควรใกล้ชิดกันเกินไป ทำให้เขาบังเกิดความรังเกียจ ก่อปรกับดวงตาของนางเอาแต่จ้องเขาเขม็ง ช่างขัดกับคติรักษาวลสงวนตัวของกุลสตรีอย่างสิ้นเชิง

"แม่นางไม่เป็นไรก็ดีแล้ว"

เขาประสานมือเข้าด้วยกันและสลายพลังจากมีอนางที่จับเขาไว้อย่างแนบเนียน เดินผ่านนางตรงไปยังข้างหน้า

"ข้าก่อน!"

เสียงจิ้งรีบเอ่ยปากเรียกเขาไว้

เออชิงเยี่ยนแส้งทำเป็นไม่ได้ยินและไม่คิดจะหยุดฝีเท้า จวบจนถ้อยคำที่ทำให้เขานึกไม่ถึงดังมาจากด้านหลัง

"ร่างกายท่านถูกพิษร้ายที่ออกฤทธิ์ช้าๆหรือไม?"

เออชิงเยี่ยนได้ยินแล้วหมุนตัวกลับไปมองนางอย่างประหลาดใจ

"เจ้าว่าอะไรนะ"

"ข้าบอกว่า..."

ถ้อยคำต่อจากนั้นถูกเสียงดังโหวกเหวกรอบด้านกลบจนฟังไม่ได้ยิน

พ่อบ้านตำแหน่งสูงหลายคนของปราสาทล้วนออกปฏิบัติหน้าที่
ในงานนี้ บ่าวรับใช้ที่มีหน้าที่ต้อนรับคอยรับรองแขกผู้มีเกียรติอย่างขยัน
ขันแข็ง ทั้งยังมีไข่แค่ดูแลแขก แต่ยังคงไปถึงดูแลม้าที่แขกหรือโดยสารมา
ด้วยอย่างไม่ให้ขาดตกบกพร่อง ดังนั้นจึงมีคนเลี้ยงม้าเดินสวนไปมา รอบด้าน
มีแต่เสียงเอะอะอีกทีก็

เส่อจึงเขียนต้องการฟังคำพูดนางให้ชัด ฝึเท้าที่เดิมคิดจะถอยห่างจึง
เปลี่ยนเป็นก้าวเข้ามาใกล้ทันที

“เจ้าพูดอีกครั้งซิ”

เหลียงจิ้งไม่คิดว่าจู่ๆ เขาจะเข้ามาประชิดถึงเพียงนี้ มีหน้าซ้ำร่าง
สูงใหญ่ยังโน้มตัวยื่นใบหน้าเข้ามาหานาง ทำเอานางสะดุ้งตกใจ คิดจะถอย
ไปข้างหลัง แต่แล้วนางกลับพบว่าที่อีกฝ่ายทำเช่นนี้เพราะรอบด้านหนวกหู
เกินไป นางจึงได้แต่ใช้สองมือป้องปากและถายทอดคำพูดที่จะพูดใส่หูเขา
ทีละคำ

“ข้าบอกว่าร่างกายท่านถูกพิษร้ายที่ออกฤทธิ์ช้าใช่หรือไม่”

ใบหน้านาคมคายฉายแววตกใจและประหลาดใจยิ่ง ขณะเดียวกันเขาก็
ตระหนักกว่าที่แท้เมื่อครู่เม้านางน้อยจับข้อมือเขาไม่ปล่อยมิใช่หน้าไม่อาจคิด
จะล่วงเกินเขา ส่วนที่นางจ้องเขาเขม็งเพราะกำลังสำรวจสีหน้าเขาอยู่ต่างหาก

“เจ้าเป็นหมอหรือ”

คำถามของเขาถูกเสียงตะโกนของผู้คนรอบด้านกลบจนมิด

“อะไรนะ”

เหลียงจิ้งได้ยินไม่ชัด

ความรังเกียจที่มีต่อนางหมดไปแล้ว แทนที่ด้วยความประหลาดใจระคน

สงสัย เธอจึงเขียนบอกว่าคุณเหตุใดนางรู้ว่าเขาถูกพิษ เขาจึงตัดสินใจใช้มือป้องปากตามแบบนางและถ่ายทอดคำพูดให้นางฟัง

เหลียงจิ้งได้ยินแล้วพยักหน้าอย่างเข้าใจ จากนั้นใช้สองมือป้องปากแบบหูเขาและตอบ

"ข้าไม่ใช่หมอ แต่พอมีความรู้เกี่ยวกับสมุนไพรอยู่บ้าง ชีพจรของท่านสับสนไม่คงที่ หว่างคิ้วมีไอเย็นเยือก ท่านน่าจะถูกพิษเป็นเวลาก่อนอย่างน้อยครึ่งปีแล้ว"

เดิมทีเธอจึงเขียนยังคิดว่าแม่นางน้อยอาจจะเดาและบังเอิญทายถูกว่าเขาถูกพิษ แต่ยามนางเอ่ยได้กระทั่งระยะเวลาที่ถูกต้อง เขาจึงรู้สึกตกใจอีกครั้งเพราะเขาถูกพิษเมื่อครึ่งปีก่อนจริงๆ

นางเป็นใครมาจากไหนกันแน่

เหลียงจิ้งหยิบขวดกระเบื้องใบเล็กออกมาจากแขนเสื้อ ค้ำมือเขารับมาและเทโอสถสีแดงให้หนึ่งเม็ด

"ยานี้สามารถถอนพิษในร่างของท่านได้ ถือเป็นกาตอบแทนที่ท่านช่วยให้ข้าไม่ต้องหกล้มหน้าจมดินเมื่อครู่"

เธอจึงเขียนถามอย่างประหลาดใจ

"ยานี้ช่วยถอนพิษในตัวข้าได้จริงหรือ"

"ใช่ และขอให้โปรดจำไว้ว่าภายในสามวันนี้ท่านห้ามกินขิง ห้ามกินของเผ็ด และงดดื่มสุรา อาหารให้กินเป็นรสอ่อนโยนอย่างง่าย"

ทั้งคู่ผลัดกันพูดขิดริมหูไปมา ในสายตาคู่เหมือนคูรักกำลังกระซิบกระซาบคำหวานกันอย่างสนิทชิดเชื้อ สร้างความริษยาให้สตรีรอบด้านไม่น้อย และยังทำให้ป่าวรับใช้ข้างกายเธอจึงเขียนนึกไม่ถึง เพราะ

แต่ไหนแต่ไรมาคุณชายของพวกเขาไม่เคยเป็นฝ่ายเข้าไปใกล้ขีดสตรี ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการพูดแนบหูกัน แม่นางน้อยผู้นี้เก่งกาจมาจากไหนกันถึงทำให้คุณชายสนทนากับนางเช่นนี้ได้

เหลียงจึงคิดว่าสิ่งที่ควรพูดก็พูดไปหมดแล้ว นางจึงหมุนตัวเดินจากไปอย่างไม่ลังเล ความคิดหวนกลับไปปัญหาตรงหน้าอีกครั้ง

นางจำเป็นต้องพบสุหยินประมุขสักครั้ง แต่เห็นได้ชัดว่าพอบ้านไม่มีทางปล่อยให้นางผ่านเข้าไปง่าย ๆ ถูกกั้นไว้นอกประตูเช่นนี้แล้วนางจะปฏิบัติภารกิจให้ลุล่วงได้อย่างไร

นางแต่งองค์ทรงเครื่องตัวเองสักหน่อยค่อยมาใหม่ดีหรือไม่...ไม่ ทำแบบนี้เสียเวลาเกินไป...วางยาสลบไปจวสักคนแล้วสวมเสื้อผ้าของอีกฝ่ายแฝงตัวเข้าไป...อืม ไม่เสียเวลา แต่มีความเสี่ยง หากถูกจับได้และถูกเข้าใจผิดว่าเป็นคนร้ายหรือหัวขโมยก็แย่พอดี นอกจากนางจะไม่ได้มอบของขวัญแล้ว ยังอาจทำให้อาจารย์อับอายขายหน้า

นางถอนหายใจ รู้แบบนี้นางตั้งใจฝึกรยุทธ์แต่แรกก็ดี

ขณะที่หญิงสาวกำลังกลัดกลุ้ม แขนนางพลันถูกคว้าไว้ นางหันกลับไปและพบว่าเป็นคนชายที่ช่วยพุงตัวนางไว้เมื่อครู่ สีหน้าเขาเหมือนกลัวว่าจะพลัดหลงกับนางจึงต้องรีบคว้าตัวนางไว้

"เจ้าจะบอกชื่อเสียงเรียงนามกับข้าได้หรือไม่"

เธอจึงเอียงโพล่งถามออกไปทันที

ตอนที่นางยื่นโอสถให้เขาและบอกว่าสามารถถอนพิษในตัวเขาได้ เขายังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ความรู้สึกหนึ่งบอกเขาวานางไม่มีทางโกหกเขา

ต่อให้นางมีใจคิดร้าย พิษในร่างเขาไม่ถูกถอนออกไป เขาก็เหลือเวลา

อีกเพียงเดือนเดียวเท่านั้น ตายเร็วขึ้นมาอีกหนึ่งเดือนก็ไม่แตกต่างกันเท่าไร
ตั้งนั้นเขาจึงตัดสินใจลงเสียงและกลืนยาเม็ดนั้นลงไป

เขารู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงในร่างกายภายในเวลาอันรวดเร็ว ความ
อึดอัดที่กดทับหน้าอกอยู่มลายหายไป แทนที่ด้วยความปลอดโปร่งโล่งสบาย
อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เขารู้สึกกระทั่งว่ามีพลังแสนสบายขุมหนึ่งวิ่งสวน
ไปมาตลอดทั่วอวัยวะภายใน ตอนนั้นเองเขาจึงรู้ว่าโอสถนี้ถอนพิษในร่างกาย
เขาได้จริงๆ และยังประหลาดใจที่แม้นางน้อยผู้นี้สามารถช่วยเขาถอนพิษจาก
ดินแดนตะวันตกที่หมอชื่อดังจากทั่วทุกสารทิศต่างอัปยศจนหนทางได้อย่าง
ง่ายตาย

เพื่อสอบถามให้แน่ชัด เขาสั่งให้บ่าวรับใช้กับศิษย์น้องสองคนที่มา
ด้วยกันเข้าไปข้างในก่อน ส่วนตัวเองไล่ตามนางมา ด้วยกลัวว่าเงาร่าง
ของนางจะหายไปท่ามกลางฝูงชนและรถม้าอันสับสนวุ่นวาย พอพบนางเขา
จึงรีบก้าวเข้าไปคว้าแขนทันทีโดยไม่ทันคิด

เหลียงจิ้งไม่รู้ว่าเขารับร้อนอะไร แต่แล้วนางจุกคิดขึ้นได้ว่าเขาคงมา
เพื่อขอบคุณ นางจึงยิ้มอ่อนโยนและตอบอย่างมีมารยาท

"ข้ามีนามว่าเหลียงจิ้ง"

"เหลียงจิ้ง..."

เฮ่อชิงเยียนทวนชื่อนางพลางตรึกระตรอง เขาไม่เคยได้ยินว่าค่ายพรรคไท่น
ในยุทธภพมีคนชื่อนี้อยู่

จู่ๆ เขาก็พบว่าตนยังจับแขนของนางอยู่ นี่ไม่ใช่นิสัยของเขาเลย
เขาจึงรีบปล่อยมือและประสานมือเอ่ยอย่างมีมารยาท

"ข้าเฮ่อชิงเยียน กระทำจาบจ้วงกับเจ้าแล้ว หากล่วงเกินไปต้องขออภัย

ด้วยและต้องขอบคุณเจ้าที่ช่วยชีวิตข้าไว้

เหลียงจิ้งโบกมือให้เขา

"เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ท่านโปรดอย่าเอามาใส่ใจ"

พุดจบนางก็เดินต่อไปและเบนความสนใจกลับไปยังปราสาทเขานกกระเรียนขาวอย่างรวดเร็ว พยายามคิดหาแผนการแฝงตัวเข้าไป

เฮ่อชิงเยียนตะลึง นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเจงนามตัวเองออกไปแล้วอีกฝ่ายไม่มีปฏิกิริยาใดๆ

หรือว่านางไม่รู้จักเขา? เป็นไปไม่ได้กระมัง เขาเฮ่อชิงเยียนเป็นศิษย์สำนักหนานซานผู้มีชื่อเสียงโด่งดังในยุทธภพ ประมุขสำนักหนานซานเป็นอาจารย์ของเขาและได้รับการเคารพยกย่องจากชาวยุทธภพเป็นอย่างมาก ส่วนตัวเขาเองด้วยร่ำเรียนวรยุทธ์จึงกลายเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในยุทธภพ มีหน้าข้ำยังเป็นชายงามที่ใคร ๆ ต่างนิยมชมชอบ

ครึ่งปีก่อน ในการแข่งขันประลองยุทธ์ครั้งหนึ่งในดินแดนตะวันตก แม้เขาจะเอาชนะคู่ต่อสู้ได้ แต่กลับถูกอีกฝ่ายวางแผนลอบทำร้ายและถูกพิษประหลาด สุดท้ายเขาอาศัยกำลังภายในอันแข็งแกร่งจึงสามารถถอดถอนเอาชีวิตรอดกลับมาได้

โชคดีที่อาจารย์ถ่ายทอดพลังปราณแท้ให้ ทำให้เขาไม่สิ้นชีพลงทันที แต่ก็ทำได้เพียงยึดชีวิตออกไปเท่านั้น ไม่สามารถจับพิษในร่างกายออกมาได้

ช่วงเวลาที่ผ่านมาเขาเดินทางไปทั่วทุกหนแห่ง เสาะหาหมอมือที่มีความสามารถเป็นพิเศษ แต่กลับไม่มีใครรักษาเขาได้สักคน จวบจนครั้งนี้ที่รับคำสั่งจากอาจารย์เดินทางมาอบของขวัญที่ปราสาทเขานกกระเรียนขาวและพบเหลียงจิ้งที่รักษาเขาได้ในเวลาชั่วครู่เดียว เช่นนี้จะไม่ให้เขาตื่นตะลึงได้

อย่างไร

นางเป็นใครกัน ประวัติความเป็นมาของนางจะต้องไม่ธรรมดาแน่
เบื้องลึกของดวงตาคู่งามสอดประกายเข้มข้ม เขาเดินตามนางอยู่ด้านหลัง

พลางถาม

"ขอละลابلลั้งถาม เจ้าเป็นศิษย์สำนักใดหรือ"

"อาจารย์ข้าไม่มีชื่อเสียงอะไร ไม่น่ากล่าวถึงหรือ"

นางกลบเกลื่อนด้วยถ้อยคำเพียงประโยคเดียวขณะเดินอ้อมตัวปราสาท
นางอยากลองสำรวจดูว่าจะมีประตูเล็กหรือโพรงเล็กๆ ให้มุดเข้าไปได้หรือไม่
หรือนางจะหาต้นไม้ใหญ่สักต้นและปีนขึ้นไปเพื่อกระโดดข้ามกำแพงดี

ไม่มีชื่อเสียง? แต่นางสามารถบรู้งโอสถชั้นดีออกมาได้ จะต้องมิใช่
บุคคลธรรมดาทั่วไปแน่นอน

ในเมื่อนางไม่ยอมยกหู เขาจึงเปลี่ยนเรื่องถาม

"เจ้าได้รับคำสั่งให้มารวมตีมีสุรามงคลหรือ"

"อาจารย์มอบหมายให้ข้ามามอบของขวัญ"

"ในเมื่อมามอบของขวัญ ไยเจ้าจึงไม่เข้าไปข้างใน"

เขาพูดแทงใจดำนางพอดี นางถอนหายใจกับกำแพงสูงใหญ่แน่นอนหน้า
ตรงหน้า

"ข้าก็อยาก แต่พ่อบ้านไม่ยอมปล่อยให้ข้าเข้าไป ทว่าของขวัญนี้ข้า
จำเป็นต้องส่งให้ถึงมือสุหทัยประมุข"

"อ้อ" คิ้วงามของเธอขึงเยียนเล็กน้อย "เรื่องนี้ข้าสามารถช่วยเหลือเจ้าได้"

ทันทีที่เขาเอ่ยจบ ใบหน้าจิ้มลิ้มที่เดินนำอยู่ข้างหน้าและไม่เคยหัน
กลับมามองเขาเลยก็หันขวับกลับมา ดวงตาสุกใสแวววาวเปล่งประกาย

ขณะที่นางเย้ยถามเขาด้วยเสียงดังกังวานเพื่อความแน่ใจ

"จริงหรือ"

เขาค็อยม รอยยิ้มนี้ก่อกวนจิตใจสตรีมาแล้วนับไม่ถ้วน

"ในเมื่อข้าพุดแล้วย่อมต้องทำได้ หากเจ้าไม่รังเกียจขอเชิญมากับข้า"

"ไม่มีปัญหา ข้าจะไปกับท่าน ขอเพียงเข้าไปข้างในได้ก็พอ"

มีคนนำทางย่อมดีอยู่แล้ว! นางตื่นเต้นยินดี

สวรรค์มีตา คนทำดีย่อมได้ดี ดุสี ข้างเป็นการตอบแทนที่เห็นผลรวดเร็ว

ในชาตินี้

ดวงตาของเธอขึงเยียนทอยิ้มขณะผายมือ

"เชิญ"

เหลียงจิ้งยิ้มเช่นกันและเดินตามเขาไปยังประตูใหญ่ของปราสาท

โชคดีที่ได้รับการช่วยเหลือจากเธอขึงเยียน จบจนเข้ามาในปราสาท แล้วนางจึงตระหนักว่าฐานะของเขาดูจะเป็นที่เคารพยกย่องไม่น้อย ตลอดทางผู้คนในปราสาทล้วนปฏิบัติต่อเขาอย่างอ่อนน้อมมีมารยาท ทำให้นางอดเงยหน้าขึ้นพิจารณาเขาอีกครั้งไม่ได้

ชายหนุ่มยังคงมีท่าที่สง่างามอยู่ตลอดเวลา มุมปากแค้นรอยยิ้มจางๆ ปล่อยให้นางมองอย่างเต็มที่ ทั้งยังมองตอบนาง ดูแล้วลึกลับเป็นอย่างยิ่ง

เหลียงจิ้งไม่รู้จักคนในยุทธภพสักเท่าไร เว้นเสียแต่จำเป็น หากไม่แล้ว นางก็คร้านจะสืบหาข้อมูล นางเดาว่าเธอขึงเยียนจะต้องมีฐานะสูงส่ง ขาดิกำเนิดต้องไม่ธรรมดา และนางก็ทำดีกับเขาโดยไม่ได้ตั้งใจ

ยามืดนั้นนับว่าช่วยถูกคนจริงๆ นางตัดสินใจว่ากลับไปแล้วจะทำเพิ่ม

ขึ้นอีกหลายเม็ด เพราะมันมีประโยชน์ยิ่งกว่าเงินทองเสียอีก

ทั้งคู่ถูกเชิญเข้าไปรอนในห้องโถงรับรองแขกฝั่งตะวันตก สาวใช้ผู้คล่องแคล่วรับน้ำชากับขนมซึ่งด้านบนประทับอักษรคำมงคลมาให้

หญิงสาวพิจารณาถ้วยชากับจานรอง พบว่าเป็นกระเบื้องเนื้อบางโปร่งแสง เคลือบสีขาวยาวเป็นประกายแวววาว ทั้งยังวาดลวดลายดอกไม้ได้อย่างวิจิตรบรรจง มองปราดเดียวก็รู้ว่ามึนราคาแพงวดไม่ธรรมดา จากนั้นจึงค่อยจิบน้ำชา

ขานี้รสชาติพอใช้ได้ ทว่าชาติอาจารย์เคยเอามาฝากพวกนางรสนชาติดีกว่านี้เยอะ ขนมเหล่านี้ก็เช่นกัน มันดูสวยงามก็จริงแต่ไม่อร่อยเท่าขนมที่อาจารย์นำกลับมา

นางรู้สึกได้ถึงสายตานิพิจฉารณา มองไปจึงเห็นเสอชิงเขียนกำลังจับจ้องนางอยู่

"มีอะไรหรือ"

นางถามอย่างนิ่งงัน

"เจ้าดื่มน้ำชาและขนมจากในวังหลวงเหล่านี้แล้วกลับมีท่าทีนิ่งเฉย มิได้แสดงอาการตื่นเต้นยินดีเช่นที่ข้าคิดไว้ กลับดูเหมือนชินแล้วมากกว่า"

นางมองถ้วยชาในมือและหันกลับไปมองเขาอีกครั้ง

"นี่เป็นน้ำชาและขนมจากในวังหลวงหรือ"

"ประมุขของปราสาทเขานกกระเรียนขาวเป็นคนกว้างขวาง รู้จักผู้คนมากมายและติดต่อไปมาหาสู่กับขุนนางในราชสำนัก การสั่งซื้อสินค้าที่เหล่าสนมนางในกินและใช้จึงไม่ใช่เรื่องยาก"

เหลือย้งจิ้งตระหนักทันที

"ที่แท้สนใจในวังหลวงกินของพวกนี้หรือ ไม่เห็นจะมีอะไรเลย ขนมนี่ข้าเคยกินอร่อยกว่านี่อีก!"

คำพูดของนางทำเอาเฮ่อชิงเยียนประหลาดใจไม่น้อย

เขาคาดเดาฐานะของนางมาตลอด กิริยาของนางดูแล้วไม่เหมือนคุณหนูลูกผู้ดี แต่นางกลับเห็นขนมสูงค่าเหล่านี้เป็นของธรรมดา นั่นยิ่งทำให้เขาสงสัยในประวัติความเป็นมาของนางมากกว่าเดิม

"ข้าว่าหากเจ้าไม่ได้ อยู่สำนักที่มีชื่อเสียงก็ต้องเป็นทายาทของปรมาจารย์ชื่อดังเป็นแน่"

เหลียงจิ้งเพียงแต่ยิ้มโดยไม่ตอบ ยิ่งทำให้เฮ่อชิงเยียนข้องใจ

สมองพลันปรากฏชื่อหนึ่งที่มีชื่อเสียงระบือลือลั่น เขารู้สึกตกใจและคิดในใจทันทีว่าเป็นไปไม่ได้

เวลานี้เองมีชายวัยกลางคนเดินเข้ามา คนผู้นี้สวมชุดคลุมสีเทา ใบหน้าเข้มงวด บ่าวกคนอื่นล้วนเดินตามหลังเขา แสดงให้เห็นว่าเขามีตำแหน่งสูงกว่าคนอื่น

ครั้งอีกฝ่ายเอ่ยนามของตัวเองออกมาจึงรู้ว่าที่แท้เขาเป็นพ่อบ้านรองของปราสาทแห่งนี้

"คุณชายเฮ่อจากสำนักหนานซานให้เกียรติมาเยือนปราสาทของเรามาขอแสดงการต้อนรับท่าน ณ ที่นี้"

ชายวัยกลางคนประสานมือคารวะอย่างนอบน้อม

"หากได้ ข้าได้รับคำสั่งจากอาจารย์ให้นำของขวัญมาแสดงความยินดี"

เฮ่อชิงเยียนลุกขึ้นยืนและตอบกลับอย่างมีมารยาท ท่วงทีอากัปกิริยาสง่างามสมกับเป็นศิษย์สำนักชื่อดัง

"ข้าได้รายงานท่านประมุขเรื่องเกวียนบรรทุกของขัวณูที่ส่งมาจาก
ประมุขสำนักหนานซานแล้ว ท่านประมุขกำชับให้ข้ามาต้อนรับท่านก่อน
อีกสักครู่ท่านประมุขจะมาขอบคุณท่านด้วยตัวเอง"

"ไม่เป็นไร ไม่ต้องรีบร้อน..."

เขาชะงักเพราะมือเล็กกำลังดึงชายเสื้อเขาและเร่งรีบเป็นการบอกว่า
ตนรีบ ทำให้เขาเลิกคิด แต่แล้วเบื่องลิกของนัยน์ตากะจ่างใสอบอุ่น
พลันปรากฏรอยยิ้มเข้าใจ เขาจึงเอ่ยกับพ่อบ้านรอง

"วันนี้มีแขกสูงศักดิ์มาเยี่ยมเยือนมากมาย ทำให้ท่านประมุขยุ่งจนมือจ
ปลิกตัว ข้าเป็นเพียงเด็กคนหนึ่งย่อมมิกล้ารบกวนให้ท่านประมุขมาต้อนรับ
ด้วยตัวเอง แต่แม่นางเหลียงจึงผู้น้อยากขอพบสุหยินของท่านประมุขสักครั้ง
จะขอให้เจ้าช่วยพานางไปพบได้หรือไม่"

พ่อบ้านรองรีบตอบ

"เรื่องเล็กแค่นี้ไม่รบกวนข้าเลย เจริญแม่นางตามข้ามา"

เหลียงจึงรีบตอบพ่อบ้านรองอย่างมีมารยาทด้วยความยินดีปรีดา

"รบกวนด้วย"

หลังจากพ่อบ้านรองก้าวพ้นประตูออกไปแล้ว เหลียงจึงรีบหันกลับมา
หาเสอชิงเยี่ยนอย่างตื่นตันใจ

"คุณชายเสอ ขอบคุณท่านมาก"

"หามิได้ เปรียบเทียบกับบุญคุณที่เจ้าช่วยข้าไว้แล้ว น้ำใจแค่นี้ของข้า
เล็กน้อยยิ่งนัก"

"ขอเพียงได้พบสุหยินประมุขและมอบของขัวณูให้นางกับมือก็เท่ากับ
ท่านช่วยข้าได้มากแล้ว!"

นางขอบอกเขาจากใจจริงโดยปราศจากการเสแสร้ง เพราะการเดินทางครั้งนี้ของนางเต็มไปด้วยปัญหาและอุปสรรค ตอนนี้เมื่อเห็นภารกิจกำลังจะเสร็จสิ้นนางจึงตั้งใจจนแทบหลังน้ำตา

เฮ้อชิงเขียนรู้สึกที่แม่นางน้อยผู้นี้ช่างน่าสนใจ นางแตกต่างจากสตรีที่เขาเคยพบเจอมา เขาจึงรู้สึกดีต่อนางเป็นอย่างยิ่ง

"เจ้ารีบไปเถอะ พ่อบ้านรองรออยู่ข้างนอก"

นางพยักหน้า ก้าวข้ามธรณีประตูไปอย่างร่าเริงก่อนจะเดินตามพ่อบ้านรองไป

เงาร่างของนางหายไปตรงสุดปลายซุ้มประตูโค้งของชานเรือน

เหลียงจึงถูกนำทางไปยังเรือนของหลิวหมิงเยี่ย สุหยินประมุขปราสาทเขานกกระเรียนขาว

เรือนหลังนี้สร้างอย่างวิจิตรงดงามเป็นพิเศษ มีหน้าต่างฉลุลายบันไดหยก สะพานโค้งสายน้ำ เสาคานสลักเสลาและवादลวดลายประดับงดงาม ทุกหนแห่งล้วนเต็มไปด้วยความวิจิตรประณีต สะท้อนให้เห็นถึงความรักที่ประมุขมีต่อสุหยิน

เหลียงจึงคิดถึงข่าวลือที่ได้ยินมาในเมือง ว่ากันว่าภรรยาคนแรกของประมุขป่วยตายไปเมื่อสี่สิบสองปีก่อน สุหยินคนปัจจุบันเป็นภรรยาคนที่สอง แม้อายุจะย่างสี่สิบปีแล้ว แต่ในวัยสาวก็เป็นสาวงามอันดับหนึ่ง คุณชายใหญ่เป็นบุตรของภรรยาคนแรก ส่วนคุณหนูใหญ่กับคุณหนูรองเกิดจากภรรยาคนที่สอง และงานมงคลสมรสของคุณหนูใหญ่ครั้งนี้เจ้าบ่าวเป็นฝ่ายแต่งเข้า นางเดินตามพ่อบ้านรองอยู่ด้านหลัง สองตากวาดมองไปทั่วชื่นชม

ทิวทัศน์และสิ่งก่อสร้างภายใน

ครั้นถึงหน้าประตู พ่อบ้านให้นางรออยู่ด้านนอกและเข้าไปรายงาน
ผู้เป็นนายก่อนจึงออกมาเรียกนาง

"แม่นางเหลือยจิ้ง เชิญด้านใน"

"ขอบคุณพ่อบ้านรอง"

เหลือยจิ้งย่อตัวน้อยๆ และก้าวเข้าไปในห้อง

ทันทีที่ก้าวเข้าไปก็พบหญิงงามนั่งอยู่ที่ตำแหน่งประธาน มีสาวใช้
ขนาบสองข้างซ้ายขวา เหลือยจิ้งเห็นอีกฝ่ายแล้วอดมองอย่างตกตะลึงมิได้

ข้างเป็นสตรีที่งดงามเหลือเกิน นางดูอายุไม่ถึงสี่สิบปีเลย รูปร่างยังคง
เจิดฉ้านเพริศพรั่ง อากัปกริยานุ่มนวลดุจนางฟ้านางสวรรค์

แม้ประมุขวังบุปผาจะสวยมากเช่นกัน แต่ความงามนั้นแตกต่าง
จากสตรีตรงหน้า ความงามของสาวอ้อหลู่เหมือนดอกเหมยที่ยืนหยัดผลิบาน
ในฤดูหนาว เป็นความงามที่เย็นชา แต่ผู้หญิงประมุขปราสาทเขานกกระเรียนขาว
เหมือนดอกกล้วยไม้ที่เบ่งบานในต้นฤดูวสันต์ สูงส่งประณีตและอบอุ่น

ดวงตาคู่งามมองนาง

"ได้ยินว่าเจ้าต้องการพบข้าให้ได้"

เหลือยจิ้งรีบยกบถคารวะ

"สุหยินยอมพบข้า ข้าตื่นตันใจนัก"

หลัวหมิงเยวี่ยคลี่ยิ้มเป็นเชิงให้นางไม่ต้องมากพิธี

"พ่อบ้านรองบอกว่าเจ้ามาเพื่อมอบของขวัญบุรี"

"เจ้าคะ อาจารย์สั่งข้าว่าต้องมอบของขวัญให้ถึงมือท่าน"

นางพูดพลางใช้สองมือประคองกล่องไม้ยื่นออกไป

พ่อบ้านรองเดินเข้าไปรับกล่องไม้จากนางและนำมายื่นตรงหน้าสุหทัย
ประมุข

หลิวหมิงเหยี่ยยืนมือขวาเนียนราวหยกออกมาจับและค่อย ๆ เปิดกล่องไม้
ก่อนหน้านั้นใบหน้านางประดับรอยยิ้มจาง ๆ นำหลงไหลอยู่เสมอ แววดา
เต็มไปด้วยความสุภาพอ่อนโยน แต่พอเห็นหยกประดับที่วางอยู่ในกล่องไม้
แล้วดวงตาคู่นั้นพลันสาดประกายคมกล้าด้วยความหวาดหวั่น

นางจ้องหยกประดับในกล่องไม้ตาไม่กะพริบด้วยสีหน้าไม่ยากเขื่อ
จากนั้นหยิบหยกประดับขึ้นมาพิจารณาอย่างละเอียด

"สุหทัย?"

พ่อบ้านรองสังเกตเห็นความผิดปกติของผู้เป็นนาย

หลิวหมิงเหยี่ยใบหน้าซีดเผือดขณะพยายามสะกดความว้าวุ่นในใจ
เอ่ยถามเสียงสับสน

"อาจารย์ของเจ้ามีนามว่าอะไร"

เหลียงจิ้งได้เตรียมคำพูดเอาไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว

"อาจารย์บอกว่าเขาถอนตัวออกจากยุทธภพมายี่สิบปี ไม่มีความจำเป็น
ต้องเอ่ยถึงชื่อเสียงเรียงนามของเขานะ ความปรารถนาเดียวมีเพียงมอบหยก
ชิ้นนี้เป็นของขวัญแสดงความยินดีกับท่าน"

นางคิดว่าสุหทัยน่าจะเป็นสหายเก่าของอาจารย์ ในสถานการณ์ที่
ไม่สะดวกจะเอ่ยนามจึงตั้งใจเอ่ยถึงเรื่องการถอนตัวจากยุทธภพ บอกไป
เช่นนี้น่าจะทำให้สุหทัยนึกออกว่าอาจารย์เป็นใคร เพราะตอนนี้คำว่า
"หลิงหูเจี๋ย" ได้กลายเป็นคำต้องห้ามไปแล้ว

หลิวหมิงเหยี่ยตื่นตระหนกจนยากจะบรรยาย นางคิดไม่ถึงว่ายี่สิบปี

ให้หลังหยกประดับชั้นนี้จะกลับคืนสู่มือนางอีกครั้ง

ในปีนั้นนางสังหารภรรยาคนแรกของประมุขปราสาทเขานกกระเรียนขาว เพื่อแย่งชิงตำแหน่งอูหยินมา หยกประดับชั้นนี้เป็นสมบัติของสตรีผู้นั้น และบุรุษเพียงคนเดียวที่รู้ความลับนี้ได้เสียชีวิตไปแล้วเมื่อสี่สิบปีก่อน บัดนี้जू ๆ กลับมีคนนำหยกประดับมามอบคืนให้ นี่มีเท่ากับตั้งใจเล่นงานนางหรือ

หรือว่าเขายังมีชีวิตอยู่

สีหน้าของหลิวหมิงเยี่ยย่ำแย่ลงทุกที นางไม่ยอมเชื่อ แต่หยกประดับอยู่ในมือ นางไม่เชื่อก็ไม่ได้

"ถอนตัวจากยุทธภพ? อย่างนี้รี ที่แท้เขายังมีชีวิตอยู่!" น้ำเสียงของนางเยียบเย็น สีหน้าน่ากลัวขึ้นทุกขณะ ดวงตาเต็มไปด้วยประกายโหดร้าย "จับตัวนางไว้!"

หลิวหมิงเยี่ยตะโกนเสียงดังอย่างเกรี้ยวกราด

พออูหยินออกคำสั่ง สาวใช้ทั้งสองก็รีบยื่นมือออกมาหาเหลียงจิ้ง ที่แท้พวกนางมิใช่สาวใช้ธรรมดาทั่วไป แต่ล้วนเป็นผู้ฝึกยุทธ์ที่มีฝีมือแข็งแกร่งปราดเปรียว

"ซ้าก่อน! นี่มันเรื่องอะไรกัน"

เหลียงจิ้งถามอย่างตื่นตกใจ สองแขนถูกคว้าเอาไว้แล้วทั้งที่ยังไม่เข้าใจว่าตัวเองทำอะไรผิดกันแน่

หลิวหมิงเยี่ยกำหยกประดับแน่นจนมือสั่นระริก

"รังแกผู้อื่นเกินไปแล้ว! บอกว่าจะมอบของขวัญอะไรกัน หยกชั้นนี้เป็นของคนตายชัด ๆ"

หา? หยกประดับเป็นของคนตาย?

เหลียงจิ้งตะลึงงัน เริ่มรู้สึกร้อนใจขึ้นมา

"สูหยิน เรื่องนี้จะต้องมีการเข้าใจผิดแน่!"

หลิวหมิงเยวี่หรือจะฟังคำอธิบาย ดวงหน้านางฉายแววสังหาร น้ำเสียง
มีแต่ความอามัทิต

"ฮึ เดิมทีหยกประดับชิ้นนี้เป็นสมบัติของสูหยินประมุขคนก่อน ที่แท้ก็
ถูกอาจารย์ของเจ้าโมโยไป!"

นางตัดสินใจลงมือก่อนเพื่อความได้เปรียบ พร้อมกับยึดเอียงกลาง
ใส่ร้ายอีกฝ่าย

เอ!?

เหลียงจิ้งเบิกตากว้าง นางยังไม่ทันถามให้รู้เรื่องหลิวหมิงเยวี่ก็โบกมือ
ออกคำสั่งทันที

"ใครก็ได้จับหัวโมโยไปเข้าคุก!"

คุณชาย แสนร้าย

เล่ม 2

นับแต่ได้รับดาบช่วยเนื้อือจากผู้เป็นอาจารย์
ได้รับขับเค็ดจนกลายเป็นลูกศิษย์
เนื้อือบจับไม้เค็ดช่างเท้าลงจากยอดเขาร่มรมขยับที่ใดเค็ด
เพราะนางสุดแสนจะพอใจในจิตอันเรียบบ่างสงบสุขนื้ออย่างขยับ
«พัวนดีดีนดีอาจารย์จะคิดนสารพิดเรื้อบ
พาทดสอบนางกับศิษย์พี่ศิษย์นื้อบ
ชานี้ให้ทุกคนต้องดอขอกันงวัญ»งานตลอดเวลา

«ละ«ลัวในที่สุดอาจารย์ก็หาเรื้อบพาทดสอบนางอีกจนได้
ทว่าภารกิจนี้พัวดจะไม้พากเท่าไรนิก
เนื้อือบลงจากเขานำงอบงวัญไปมอบให้คนเท่านั้น
ช่างพิด«พก«ตทต่างจากนางนื้อบ
ที่อาจารย์เค็ดสั่งให้นางทำเนื้อือเกิน

«ตั่ว... นางรู้สึกไม้สบายใจเอะเสียเค็ด
เนื้อือในอาจารย์ดีบได้เดื้อนนางว่า
ให้เนื้อือบห่างจากคน«ซ้ตู่กูเจ้าไว้» ละ
«ละดูเนื้อือบนื้อบทุกอย่างจะสลายเกินการณ«ลัว
เพราะเนื้อือบในบุรุษที่นางพบเจออกุ่มแรก
มีชานที่ชื่อ 'ตู่กูซู่บวี่' รามอยู่ด้วยเนื้อือบ!»

Jamsai Customer Care

ดูแลนิกอ่านด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-1594-0

9

786160 615940

คุณชายแสนร้าย 1+2

ราคาชุดละ 319 บาท